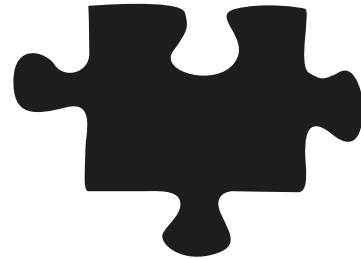

HERSENSCHORSING

Margôt Ros en Jeroen Kleijne

HERSENSCHORSING

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

www.nijghenvanditmar.nl

Copyright © Margôt Ros en Jeroen Kleijne 2020

Foto auteurs © Keke Keukelaar

Omslag © Scherpontwerp

Omslagbeeld © Keke Keukelaar

Typografie Zeno Carpentier Alting

NUR 320 / ISBN 978 90 388 0799 7

Samen met Maike sta ik achter het gordijn van het DeLaMar Theater, uitgedost in de uniformen en plaksnorren van de *Toren C*-portiers. We maken elkaar aan het lachen met een nogal onbeholpen, aritmisches dansje. Door een spleetje in de gordijnen gluren we naar de uitverkochte zaal.

‘Ik heb er zin in,’ fluister ik. Deze zaal is compact, je hoort elke zucht, lach, stilte, kuchje. De voorstelling ligt in cadeaupapier op het publiek te wachten en wij beginnen bijna met uitpakken. Ik kijk naar de enorme kabelhaspels die over een paar minuten over het podium zullen rollen. Niet lang daarna zal Maike tot in de nok van het theater worden gehesen in haar dikmaakpak en landt er een compleet plafond van een kantoor op mijn hoofd.

De eerste scènes, de changementen, het razendsnel omlopen en verkleden: het eerste uur loopt op rolletjes. Ik ga het toneel op voor de scène over de 4 meiherdenking. Ik speel een meisje dat een gedicht heeft geschreven over de oorlog. Maar mijn microfoon is zogenaamd stuk en het publiek hoort alleen wat flarden. ‘Oorlog... schrikkelijk... Mijn opa... gestorven... kamp... niks te eten... oma... heel verdrietig...’ Er wordt hard gelachen. Wilfried neemt de microfoon over. ‘Heel ontroerend, Kimberly. Vooral wat je allemaal zei over je familie.’

Als Martin zijn eigen versie van ‘The Last Post’ heeft geblazen en de minuut stilte wreed verstoord wordt door overkomende vliegtuigen, begint Maike aan haar slotti-

rade over de consumptiemuntjes die ze niet meer in kan wisselen voor geld.

De muziek van *War of the Worlds* kondigt de hoogwerker van Martin en Wilfried aan. Het is de bedoeling dat ik Maike aan haar kostuum van het podium trek zodat ze niet wordt overreden. Dan zie ik dat de zuigfles van Maike's baby uit een vorige scène in de baan van de hoogwerker ligt. Ik raap het flesje op en huppel langs het voertuig.

Een jaar voor de première krijgen Maike en ik een telefoontje van Martin van Waardenberg en Wilfried de Jong. Zij zijn gevraagd om een voorstelling te maken vanwege het 100-jarig jubileum van het Luxor Theater Rotterdam. De jongens willen daar twee grappige vrouwen bij halen – blijkbaar zijn wij dat.

Maike en ik denken er goed over na. Eigenlijk zijn onze agenda's te vol vanwege het maken van een nieuw seizoen van *Toren C*. Omdat we nieuwsgierig zijn naar de combinatie van ons vieren, besluiten we ondanks de drukte om ja te zeggen.

Tijdens onze eerste repetities bestoken we elkaar met de meest bizarre ingevingen: een uit de hand gelopen vakantie in oorlogsgebied, een dokter die verdwijnt in de buik van een vrouw, de verbouwing van een kantoor die uitloopt op een totale sloop.

We hebben vier rekken met kleding, pruiken, helmen en schoenen in de repetitieruimte laten zetten. Dat is voor de jongens een tegenvaller, het is hun gewoonte om van bijna niets iets te maken. Gróte items gebruiken ze wel – machines die ze in de Rotterdamse haven op de kop tikken waar ze een scène omheen verzinnen. Bovendien schrijven wij alles op en zijn zij gewend te improviseren. Ondanks die verschillen hebben we veel lol en lukt het om

iets te maken waar we allemaal achter staan.

In de slotscène komt de samenwerking tussen ons vieren het beste naar voren. Kwetsbare oude mensen die samenkomen in een zwembad. Een woordeloos tafereel, tragikomisch en gevoelig. Ik speel een dametje dat in blijde verwarring de wereld beschouwt. Wilfried is mijn man, die om ons te imponeren een vergeefse poging waagt om nog één keer van de duikplank te springen – op het laatste moment durft hij het toch niet aan.

Vanaf de eerste dag bij de try-outs in Gouda is het publiek enthousiast. Ook van collega's krijgen we complimenten. De voorstellingen in het immense Luxor zijn allemaal uitverkocht. Omdat Maike en ik onze vrienden de kans willen geven de voorstelling dichterbij huis te zien, spreken we af om nog tien voorstellingen te doen in het DeLaMar Theater in Amsterdam.

Tot ons derde optreden in Amsterdam is er geen vuiltje aan de lucht. Tegen het eind van de voorstelling ren ik met het babyflesje in mijn hand het toneel af. Daarachter is het donker. Aan de andere kant zie ik een lampje bij het kledingrek. Ik trek een sprintje om me snel te verkleden voor de volgende scène, wanneer ik een keiharde klap tegen mijn voorhoofd krijg.